

Sygn. akt IV CSK 377/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt V ACa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 lutego 2014 r. tym, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne oraz tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności, przy uwzględnieniu wymaganego uzasadnienia, stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonanie w drodze argumentacji prawnej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu oraz wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie. Jednocześnie, niezależnie od nadającego się do uogólnienia precedensowego charakteru kwestii prawnej wymagającej rozstrzygnięcia i związanej z realizacją interesu publicznego, stanowiącego istotę skargi kasacyjnej, zagadnienie musi pozostawać w ścisłym związku z danym sporem. Z tej przyczyny kwestia przedstawiana do rozstrzygnięcia nie może być oparta na własnej wersji stanu faktycznego lub na założeniach skarżącego, niemających oparcia w faktycznej i prawnej podstawie zaskarżonego wyroku. Takiego błędu nie uniknął skarżący, formułując pytania dotyczące kilku instytucji prawa materialnego i ich wzajemnego stosunku, na kanwie własnych założeń, które są oderwane od wiążąco ustalonej podstawy faktycznej wyroku, a po części także wewnętrznie sprzeczne. Za fasadą przedstawionych zagadnień prawnych w istocie kryje się zamiar

poddania kontroli Sądu Najwyższego prawidłowości wykładni umowy i ustalenia jej treści, należących do kompetencji Sądu *meriti*; wybór prawnej podstawy rozstrzygnięcia miał tu charakter wtórny. Skarżący nie wziął pod uwagę, że zadaniem Sądu Najwyższego nie jest wyjaśnianie wątpliwości nurtujących strony ani weryfikowanie prawomocnych orzeczeń sądowych; do zadań tych nie należy także rozstrzyganie kwestii abstrakcyjnych, wykreowanych w oderwaniu od okoliczności sprawy. W rezultacie, Sąd Najwyższy nie stwierdził, by zachodziła wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powołaną przesłankę oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) dyskwalifikuje sposób jej uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku opartego na tej przesłance wymaga przedstawienia argumentacji prawnej skupiającej się na wykazaniu „oczywistości” rozumianej jako kwalifikowane, ewidentne naruszenie przepisów, możliwe do stwierdzenia bez merytorycznej oceny zaskarżonego orzeczenia i badania podstaw skargi. Okoliczności wskazane przez skarżącego to skrócona i częściowo zmodyfikowana wersja uzasadnienia podstaw skargi których ocena byłaby niemożliwa bez badania zasadności zarzutów, zwłaszcza w zakresie prawidłowości wykładni umowy, co na tym etapie postępowania jest niedopuszczalne.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi, o kosztach postępowania wywołanego jej wniesieniem orzekając na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.